

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1113045/4

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא

המערער: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר חנניה צפר)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד גלעד בניאל)

הנדון: דחיית בקשה לצו שיאסור את כניסת האיש לנכס הצדדים והימצאותו בקרבתו לאחר זכיית האישה בהתמחרות; פרשנות הוראה על מועד תגובה; הגשת בקשות דומות בערכאות שונות

החלטה וצו זמני

א. לפניי בקשת המשיבה לאסור על המערער את הכניסה לדירה שבבעלותם המשותפת של הצדדים, שאינה משמשת למגוריה לעת הזאת אך עתידה לכאורה לעבור לבעלותה בהתאם לזכייתה בהתמחרות, "לכאורה" כאמור שכן כזכור יש עוד דין ודברים בעניין תנאי ההתמחרות והסכם המכר וקבוע בעניינו דיון.

מנגד לפניי תגובת המערער.

וכמו כן לפניי בקשה חוזרת של המשיבה למתן החלטה, בקשה שהוגשה ביום האחרון שבו רשאי היה המערער להגיב ושבו אכן הגיב כאמור, אך הטוענת למתן החלטה בהעדר תגובה על יסוד אי־תגובתו עד אליה.

ב. טענה זו במועד כזה לא רק אינה צודקת אלא גם אינה ראויה. אכן בא כוחה של המשיבה ביקש להצדיק את טענתו באומרו כי המועד כבר חלף: ההחלטה שהורתה על תגובה בתוך שלושה ימים ניתנה ביום ב', ומשמעותה, לדבריו, כי יש להגיב עד ליום ד' בצהריים (התגובה והבקשה החוזרת הוגשו ביום ה').

שם 'שכח' בא כוח המשיבה את לשונו הברורה של המחוקק בסעיף 10(א) לחוק הפרשנות, תשמ"א – 1981, "מקום שנקבעה תקופה קצובה במספר ימים או שבועות מיום פלוני, אותו יום לא יבוא במנין" ואת לשון תקנה רד(1) לתקנות הדיון בבתי הדין הרבניים בישראל, התשנ"ג, "בחישוב הזמנים שנקבעו בתקנות אלה, לפי מעשה פלוני, אין מביאים בחשבון את יום המעשה עצמו".

ואם גם נלמד זכות ונאמר כי סבור הוא שהוראות אלה אינן חלות על פרשנותה של ההחלטה המורה על הגשת התגובה, משום שההחלטה עצמה אינה בגדר 'חיקוק' שבפרשנותו עוסק חוק הפרשנות ואף אינה חלק מהתקנות עצמן שבפירושו עוסקת תקנה רד(1) האמורה – לכל הפחות

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

היה מצופה ממנו לבקש כי יפרש בית הדין את דבריו ולנמק מדוע סבור הוא שיש לפרשם שלא כדרך שהיה מתפרש אותו ביטוי עצמו "בתוך שלושה ימים" כשהוא נקוב בחיקוק או בתקנות.

ג. מתגובת המערער אני למד גם כי היבט אחר של אותה שאלה עצמה של כניסה לדירה נדון במקביל גם בערכאה אחרת, בבית המשפט לענייני משפחה בפתח תקווה, תחת המעטה והעילה של דיון בצווי הגנה.

אייגילוויה של עובדה זו בבקשה שהוגשה לבית דיננו (אף שהוזכר בה, כמעט כבדרך אגב, שביט המשפט דן בצו הגנה בהקשר להרחקת המערער מדירת המשיבה הנוכחית) אינו מן הראוי.

צוין כי בית המשפט עצמו אכן הבהיר, כפי שעולה מהצטרפות לתגובה זו, כי במסגרת הדיון שלפניו לא היה מקום לאסור או להתיר את הכניסה לנכס. זאת – שלא כדברי המערער כי בית המשפט התיר את כניסתו, בית המשפט לא התיר אלא קבע כי אם אין איסור – ממילא מותר. את השאלה אם יש או אין איסור או אם יש או אין להטילו, ועל מי, שכן התם ביקש המערער לאסור על המשיבה את הכניסה – שאלה זו במנותק מהשאלה הספציפית של צו ההגנה – הבהיר בית המשפט כי יש להניח לפתחו של בית הדין.

עוד אני למד מהמונח לפניי כי באותה החלטה גם קבע בית המשפט דיון נוסף בשאלת צווי ההגנה, שלמרות האמור באופן מעשי עשויה להיות להכרעה בה השלכה על ענייננו, למועד שבו גם הוגשו לפנינו התגובה והבקשה החוזרת. גם עובדה זו לא הובאה לפנינו עד כה, ועל אחת כמה וכמה שלא הובאה החלטה – תוצאתו של אותו דיון. אכן תוצאה כזו – ייתכן שעדיין אינה קיימת או שלא הייתה קיימת בעת שהוגשו התגובה והבקשה, מן הראוי מכל מקום שתובא לעיוננו לכשתינתן.

ד. אף שהמשיבה זכתה לכאורה בהתמחרות, ולכאורה ההנחה היא שתרכוש את חלקו של המערער בנכס למרות המחלוקת שבין הצדדים, מכל מקום כל עוד לא הושלמה הרכישה ואף הסכם מכר לא נחתם – הצדדים שניהם הם בעליו של הנכס. ניסיון לטעון אחרת – יותר מתמוה הוא.

ייתכן שניסיון לעכב את יישום תוצאות ההתמחרות, אם יתברר שאכן נעשה ניסיון כזה על ידי המערער ושלא בתום לב, יצדיק תביעות כאלה או אחרות, וכך על אחת כמה וכמה הטענות בדבר נזקים או החלפת מנעול בדירה שגם המשיבה שותפה בה אף לולי זכייתה בהתמחרות, אך עדיין לא ברור מדוע, ובפרט שעה שהמצב הקיים הוא שאיש מהצדדים אינו דר בנכס, יש לקבוע כעת שהמערער אסור בכניסה לנכס והמשיבה – מותרת.

מה שאכן מוצדק לקבוע – לא למרות האמור אלא במשנה תוקף דווקא כתוצאה שלו – הוא שוודאי אין המערער רשאי למנוע את כניסת המשיבה באמצעות החלפת המנעול.

לא מצאתי בתגובתו הכחשה לטענה כי כך עשה.

ה. רשאים אנו בדרך כלל לצפות משני אנשים בוגרים, וודאי מבאי כוחם, להיות מסוגלים להתנהלות סבירה בנוגע לנכס משותף, למרות הסכסוך שביניהם, ולא לכזו המזיקה לשניהם.

התנהלות סבירה יכולה הייתה להיות הסכמה על שימושו של האחד בנכס תוך תשלום דמי שימוש לאחר, עד להשלמת המכר, ותוך שהאחר נמנע כמובן מכניסה לנכס, ולחילופין הסכמה על השכרת הנכס לאחר תוך ששני הצדדים נהנים מהפירות (אם כי כעת ספק אם יש תוחלת לכך, שכן לכאורה מדובר יהיה בהשכרה קצרת טווח שלא תמיד אפשר למצוא בנקל את המעוניינים בה).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בהעדר יכולת של הצדדים להגיע לכך, ונראה כי אכן בעניינם של הצדדים שלפנינו נכזבת ציפייה זו, אפשר שאין מנוס מהכרעה של "גם לי גם לא יהיה" בכל הנוגע לשימוש בנכס או לכניסה אליו עד להשלמת המכר.

ו. כך או כך, לא מצאתי בבקשות המשיבה כל עילה שיש בה להצדיק את הבקשה לאסור על המערער להתקרב אל הנכס מעבר לטווח מרחק זה או אחר.

גם לשיטתה שלה שמעת זכייתה בהתמחרות הפכה היא לבעליו של הנכס – אין ספק שלא נעשתה לבעליה של רשות הרבים הסמוכה לו. הרחקת אדם מרשות הרבים אפשרית בעילות הקבועות בחוק, אך לא מצאתי אפילו טענה לעילות אלה, וכשבקשות שלכאורה נוגעות לעילות ממנינים אלה נדונו לכאורה בערכאה אחרת – הדבר מתמיה עוד יותר.

ואוסיף ואומר כי אין אלה, ואף לא האמור לעיל, התמיהות הראשונות שיש לנו בתיק זה על ההתנהלות – לא רק של הצדדים אלא אף של באי כוחם – ולא בכדי קבענו דיון בשאלות שבדרך כלל אמורות היו להיות מוכרעות בהחלטות על בסיס בקשות ותגובות גרידא.

ז. תוצאת האמור היא כי אני דוחה מכול וכול את הבקשה לאסור על המערער להתקרב לנכס. איסורו להזיק לנכס כפי שנטען שעשה – מובן מאליו הוא.

לעניין הכניסה אל הנכס אני שוקל לאסור אותה על שני הצדדים כאחד, עד למועד הדיון לפנינו או עד לסיום כריתת הסכם המכר. אני שוקל גם לצוות על התקנת שני מנעולים לנכס במעמד באי כוח שני הצדדים ותוך שהמפתחות יימסרו לבאי כוח הצדדים שיחזיקו בהם – כל אחד מהם במפתחות אחד המנעולים בלבד – בנאמנות, כדי ששום צד לא יוכל להיכנס לדירה שלא בהסכמת חברו או על פי ציווי בית הדין.

מדובר בצעד חריג הגורר גם עלות וטורח לשני הצדדים ולבאי כוחם, אך כשהצדדים מתנהלים באופן חריג אין מנוס גם מהוראות חריגות.

ח. לעת עתה אני אוסר על שני הצדדים את הכניסה לנכס למשך חמישה ימים ממועד חיתום החלטה זו (ולמען הסר ספק: מלבד יום חיתום ההחלטה), ומורה לשני הצדדים כאחד להגיב במהלך פרק זמן זה ולנמק – אם מי מהם מתנגד למתן ההוראה הנ"ל בסעיף הקודם – מדוע לא יינתן צו כאמור, ואיזה צו אם בכלל יינתן לדעתו במקומו של צו זה.

ט. החלטתי זו מותרת בפרסום בהשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום י' בטבת התשפ"א (25.12.2020).

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה